

SLADKÝ ŽIVOT



Caitlin Crewsová
Neukojitelná
touha

CAITLIN CREWSOVÁ

NEUKOJITELNÁ
TOUHA

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám vyprávěl o tom, jak jsem se dostal do Marbely, kde se odehrával jeden z mých „milionářských“ příběhů, a jak mě „překvapilo“, že tam žijí úplně obyčejní lidé.

Tento měsíc si v edici Sladký život Duo můžete přečíst příběh nazvaný Proč tenkrát odešla?. Odehrává se v andaluské vesnici Frigiliana, pár kilometrů od zlatých pláží.

Od té doby, co jsem si přečetl příběh, který se tam odehrává, se snažím vybavit si místa, která jsem tam viděl, a dávat je do souvislosti s těmi, o nichž jsem četl. A je to docela zábava.

Možná si ještě vzpomenete na šílenství, které zavládlo před pár roky okolo knížky a filmu Šifra mistra Leonarda. Jak cestovky pořádaly zájezdy na místa, o nichž se v knize psalo, a lidé tam jezdili, aby se přesvědčili, jak to vypadá doopravdy...

Mám to podobně s našimi příběhy, jenom mě vesnička kdesi ve Španělsku z tohohle hlediska baví asi více než Benátky, Paříž nebo New York. Tenhle obchůdek musel být naproti kostelu... takhle trochu doleva...

Jen by mě strašně zajímalo, kde ve Frigilianě Emily koupila toho odporného obrovského keramického papouška... Že nevíte, o čem mluvím? Tak si to honem přečtěte.

Ale i ostatní mé příběhy jsou fajn!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Caitlin Crewsová

**NEUKOJITELNÁ
TOUHA**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Billion-Dollar Heir for Christmas

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1531-5 (EPUB)

ISBN 978-83-291-1532-2 (MOBI)

ISBN 978-83-291-1533-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lillie Mertonová ty osudové večerní televizní zprávy skoro propásla.

Pohybovala se po kuchyni v domě, kde bydlela ještě s dalšími podnájemníky už od univerzity. Umyla hromadu nádobí, která zůstala ve dřezu, přestože už bůhvíkolikrát žádala své spolubydlící, aby si po sobě uklízeli, otřela pracovní desku, protože to zřejmě nikdo jiný neuměl – a připravila si topinku s fazolemi, jako by ji snad mohla v listopadovém chladu ve skotském Aberdeenu zahřát. Jakmile měla jídlo hotové, nehodlala si ho odnést do společenské místnosti a sníst si ho tam, protože od chvíle, kdy na ní začalo být vidět, že je těhotná, se s ostatními spolubydlícími vůbec necítila příjemně.

Domovní schůze probíhaly nejprve bez ní a potom i s ní, ale nakonec se všichni shodli. Bohužel, nebo tak jí to aspoň podali, obývají tento dům jen samí veselí a svobodní lidé. Všichni byli mnohem mladší než Lillie, která se sem nastěhovala se svými kamarádkami z univerzity. Jak léta plynula, přihlížela, jak všechny až po poslední odcházely pryč za lepším zaměstnáním, za partnery, manželstvím či potrhými dobrodružstvími v zahraničí.

Zůstala tam jen Lillie, věkem sešlá třicetiletá stará panna, na kterou noví spolubydlící čím dál tím víc pohlíželi spíš jako na matku.

Aspoň dokud nezačalo být zjevné, že z ní matka *doopravdy* bude.

Padlo rozhodnutí, že tento dům je určen jen pro mladé profesionály, kteří přes den tvrdě pracují a v noci by se rádi trochu povyrazili. Rozhodně to nebylo vhodné místo pro dítě.

Ten verdikt jí byl s velkou vážností oznámen na poslední domovní schůzi, jako by vzhledem k tomu, že její jméno bylo na nájemní smlouvě nejdéle, v tomto příbytku každého z účastníků osobně nepřivítala.

Ne že by tu chtěla zůstat s novorozencem, to tedy opravdu ne. Vůbec netoužila vmáčknot do svého pokojíku postýlku a přebalovací pult, jak jí to naznačili během jedné páteční pijatiky, než se odebrali do barů a klubů v centru města. Tyto večírky pro ni vždy končily pozdějším úklidem, ačkoliv *sama* se neopila už celou věčnost.

Nikdo však není rád, když ho druzí odněkud vyhazují, natož když dostala příkaz k vystěhování podložený jasnou hrozbou, že pokud prostor nevyklidí včas, vyhodí ji na dlažbu. V pozadí celého incidentu bylo přání vůdkyně party, že se k nim v novém roce nastěhuje *její* nejlepší kamarád.

Netřeba říkat, že tímto vývojem situace místní vztahy značně ochladly.

Lillie už nepřipravovala pro všechny domácí stravu, ani nevařila nekonečné šálky čaje a v případě potřeby nenabízela nikomu soucitné ucho. V duchu se domnívala, že jejich neshody většina nájemníků lituje. Pár jich viděla, jak se tváří zasmušile a toužebně po ní pokukují, když si – zdaleka nejlepší kuchařka v domě, i když to v této společnosti v podstatě o ničem nevypovídalo – chystala jídlo jen pro sebe a je nechala konzumovat hotovky a kari z pytlíku.

Pravdou bylo, že si připadala osamělejší, než by komukoliv z nich přiznala, ale aspoň věděla, že to

potrvá jen několik měsíců. Pak se bude starat o dítě. Ráda si namlouvala, že život v tomhle domě s tolika dospělými dětmi ji na to skvěle připravil.

Ale to její pocity, když sedávala ve svém pokoji a dělala si starosti kvůli své rychle se blížící budoucnosti, nijak nezlepšilo.

Nevěděla, proč se s talířem v ruce zastavila ve dveřích do společenské místnosti, ale zkrátka a dobře to udělala. Původně *měla* v úmyslu jít rovnou zpátky do svého pokoje, dokud jí stále patřil, uvelebit se na gauči, sledovat videa na mobilu, a přitom jako obvykle rozjímat o tom, jaké má do budoucna možnosti.

Nějaké se totiž nabízely. Jen si nebyla jistá, jestli se chce nastěhovat domů k rodičům do jejich klidné vesnice. I když byli laskaví, odjakživa bylo těžké žít ve stínu jejich velkolepého celoživotního láskyplného vztahu – a teď, když se ukázalo, že jako svobodná matka nezažije stejnou vášeň, by to bylo dvojnásob těžké.

Věděla, že v bytě její sestřenice v Glasgowě je pokoj navíc, kde visí na dveřích cedulka s jejím jménem, ale neuměla si představit, že by se svou puntičkářskou sestřenicí Catrionou žila trvale.

Jak by dítě v takovém prostředí prospívalo? Navíc Glasgow bylo podle mínění všech včetně Lillie mnohem metropolitnější město než domov, kde vyrůstala. Catriona jí každý den volala, aby jí připomněla, že je ten pokoj stále volný včetně možnosti hlídání dítěte, a Lillie ji odjakživa zbožňovala.

V tom problému nebyl. Ale takhle si další pokračování svého života nepředstavovala.

Neměla ses dostat do takových potíží, děvče, pokárala se přísně.

A v tu chvíli se náhodou doloudala tak daleko do společenské místnosti, že uviděla na televizní obrazovku, kde právě běžely večerní zprávy. Její spoluobydlicí Martin, který se v jednadvaceti považoval za

světáka, sledoval zpravodajství každý večer, když to nikoho jiného nerušilo.

Později možná Lillie popřemýšlí o sledech drobných událostí a náhodných shod okolností, které vedly k tomu, že se tam zastavila – s fazolemi a topinkou v ruce, trochu zardělá ve tvářích nejen z tepla kuchyně, ale i z pobouření vůči nevděčným spolubydlícím. A přesně v tu pravou chvíli začala další reportáž. Moderátor chvíli mluvil a pak se tam objevil *on*.

A ačkoliv byl pouze na obrazovce veřejnoprávní televize ve stejné staré budově v Aberdeenu, kde Lillie bydlela už zhruba osm let, měl na ni stejný vliv jako před pěti měsíci ve Španělsku.

Připadala si... jako přikovaná. Na místě zakořenila. Měla pocit, že se jí prohnala elektřina, která jí propojila se zemí dole i s nebem nahoře, a přesto se mohutný výboj soustředil v jejím středu.

Úplně zapomněla dýchat. Vlastně zapomněla na všechno a pouze ohromeně zírala – i když tentokrát ji přítom aspoň nepozoroval.

Svědkiem jí byl pouze mladistvý Martinův obličej, který se k ní obrátil z pohovky a zamračil se.

„Co tady okouníš?“ zeptal se nakvašeně, protože ji měl odjakživa rád a hněvem maskoval rozpaky z jejího viditelného těhotenství. „Víš, že nesnáším, když se za mnou někdo plíží.“

Jako by se z chodby do kuchyně neprocházelo přímo za pohovkou, na které tak rád sedával.

„Sklapni, Martine,“ odbyla ho Lillie duchapřítomně a natolik suše, aby si nepřipadala zoufalá. Obrátila se a bez jakéhokoliv vysvětlení se vzdálila z místnosti.

Nevzpomínala si, jak prošla domem, s obtížemi vyvlekla svou mohutnou postavu nahoru po úzkých schodech a zamkla se ve svém pokoji. Opřela se o dveře a ztěžka dýchala. Musela ovládnout emocionální šok z toho, že ho po takové době zase *viděla*.

A to se už vzdala jakékoliv představy, že se s ním ještě někdy setká.

Potom položila talíř na stůl, popadla mobil a vyhledala si jméno, které viděla mihnout se na obrazovce.

Tiago Villela.

Možná by si měla dopřát pauzu a přemýšlet. Měla by se na chvíli zastavit a zhluboka dýchat, ale vůbec k tomu nedostala příležitost. Jeho jméno jí vmžiku nabídlo řadu odkazů, aniž vůbec musela zmáčknout tlačítko hledat.

Měla pocit, jako by se v ní přeskupily všechny *kosti*. A společně s nimi i to ostatní.

V té společenské místnosti ji neklamaly oči.

Byl to on. Opravdu, bez jakýchkoliv pochybností.

Tehdy se domnívala, že je to možná jen kluk, který se stará o bazény, lelkoval v této části letoviska a náhodou na ni narazil u bazénového baru. Na první pohled ji uchvátil a pak se jí zeptal, jestli k němu také cítí tak ohromující přitažlivost.

Jakmile se na přelomu léta a podzimu dozvěděla, proč se potýká se zvláštními zažívacími potížemi a neklidem, hledala pomoc v letovisku. Jenže věděla jen to, že je vysoký a neodolatelný brunet, který jí úplně vyrazil dech.

„Obávám se, že jste mi právě popsala zhruba sedmadevadesát procent mužů ve Španělsku, madam,“ utrousila recepční přezíravě.

Navíc spolu šli do jejího pokoje, ne do jeho, takže nemohla stavět ani na tom, kde byl ve skutečnosti ubytovaný. Nezbyvalo jí tedy než se smířit s tím, že nemá možnost, jak ho identifikovat, natož ho svědomitě informovat, že je otcem dítěte, které čeká.

Následující ráno odešel dřív, než se probudila. Lillie, která nikdy v životě nic podobného neudělala, si namlouvala, že je ráda, že tam nezůstal, aby následně vedli rozpačité rozhovory, kvůli nimž by

možná působil jako kterýkoliv jiný smrtelník. Prostě se stal nedílnou součástí španělského dobrodružství, o kterém nikdy netušila, že ho prožije. Ujistila se, že jí *vyhovuje*, že to zůstane jen jejím malým šťastným tajemstvím.

Hodlala ho chovat v srdci až do smrti a v chladném Skotsku, které na ni čekalo, se dál oddávat vroucím a sálajícím vzpomínkám.

Jenže najednou bylo všechno jinak.

Ještě před pěti měsíci byla přesvědčena, že o své dovolené zůstane jako obvykle na pár dní u rodičů a bude doufat, že se jí také podaří najít takovou lásku a smysl života, a pak navštíví Catrionu v Glasgowě, aby na den nebo dva okusila vysoký životní styl. Když však začala své plány realizovat, místo aby si jen malovala vzdušné zámky o návštěvě New Yorku nebo jiného zajímavého místa, kam nikdy nepojede, její dlouhodobá nadřízená, elegantní a vznětlivá Patricia, si ji náhle jedno úterní ráno zavolala k sobě do kanceláře.

Lillie se domnívala, že to zvěstuje jen jediné – dostane padáka.

Patricia ji však informovala, že firemní teambuildingová akce byla na poslední chvíli posunuta a Patricia si už bohužel na tutéž dobu zarezervovala týdenní dovolenou ve Španělsku. Lillie předpokládala, že jí šéfka pošle na tu nudnou událost ve Swindonu místo sebe, protože si neuměla představit, že by se Patricia – s postavou jako gazela a dokonale hladkými vlasy černými jako uhlí – vzdala jednoho ze svých vzácných týdnů strávených na slunci. Lillie pracovala jako Patriciina asistentka už čtyři roky a na podobné akci, byť ne na stejné vrcholové úrovni, ji zastoupila už dřív.

Ten den však Patricia vzdychla a vysvětlila, že ve Swindonu bohužel opravdu vyžadují její přítomnost,

takže ji nikdo nenahradí. Co by Lillie říkala tomu, zeptala se pak, kdyby předem zarezervované ubytování, které by jinak prostě propadlo, využila místo ní?

„To by bylo úžasné,“ vyhrkla Lillie upřímně, „ale nejspíš si to nemůžu dovolit.“

Patricia se pousmála jako obvykle mírným ušklíbnutím zavřených úst a naklonila hlavu.

„Můžeš to považovat za bonus za tvou oddanost v posledních letech,“ prohlásila. „Aspoň jedna z nás by se mohla pobavit.“

V následujících měsících Lillie přemýšlela, jaký asi její šéfka – navenek zdánlivě okouzlující – vede opravdu život, pokud ji její asistentka napadla jako jediná osoba, jíž takový dárek nabídla. Na druhou stranu Patriciininy kamarádky, které znala, byly stejně rázné a naježené jako ona. Nebylo těžké pochopit, proč si Patricia nepřála nabídnout nikomu z té skupinky jakoukoliv pozornost.

Lillie nepotřebovala dvakrát pobízet. A tak se ocitla v oslepujícím letovisku ve Španělsku, aby tam strávila nejfantastičtější týden ve svém životě.

Neměla v úmyslu vydávat se za Patricii. Ale když se zapisovala, zaměstnanci udělali chybu a Lillie je neopravila.

A pak se zdálo, že předstírání, že je Patricia, ke kouzelné atmosféře ještě přispělo. Protože i když by se Lillie nejspíš sama k nabízeným aktivitám nepřihlásila, Patricia by to udělala.

A tak se podle toho zachovala.

Účastnila se jednodenních výletů k různým španělským pamětihodnostem, plavala v bazénech a plula na lodích. Tančila s cizími muži pod hvězdami. Cvičila jógu, chodila na masáže a všechno si to užívala. Byla si jistá, že kdyby tu byla Patricia, udělala by to samé.

Poslední večer si na sebe vzala bikiny a sarong, jako

by se tak oblékala běžně, a bujné, nezvladatelné vlnité vlasy nechala ve stavu imponujícího chaosu, který v duchu nazvala nedbalou elegancí. Čekal ji poslední úchvatný večer v ráji. Zašla si na koktejl k nejlepšímu baru u bazénu vyhrazenému pouze pro dospělé, kde mohla popíjet místní sangrii, díky níž celý týden plula na vlně štěstí.

Poslední noc blaženosti, pojmenovala si to v duchu.

A tam se s ním seznámila.

S Tiagem Vilelou, který se jí ani nepředstavil.

Zastavila příval vzpomínek, které v ní vyvolaly jeho fotografie na displeji mobilu. Musela si připomenout, že je stále ve svém pronajatém pokoji v Aberdeenu, ne ve Španělsku, kde jí slunce zvýraznilo pihy, o nichž ve Skotsku neměla ani tušení, měla rozčuchané vlasy po koupání ve slané vodě a připadalo jí, že je víc opilá mořským vzduchem a jemným vánkem než alkoholem v rámci all-inclusive.

Lillii nepřekvapilo, že zrychleně dýchala a točila se jí hlava. Rozrušilo ji to.

Popošla k posteli a sedla si. A protože byla sama, zamčená před slídivýma očima, takže po ní nikdo nevyžadoval, aby se chovala jaksepatří, ačkoliv se na to vůbec necítila, mohla dopřát volný průchod emocím, které jí zmítaly.

Celou dobu předstírala, že je to všechno jen zábaava. Až když dostala výsledky testu a plně přijala, že se to skutečně děje, najednou pochopila, že bude mít dítě. O jiném řešení vůbec neuvažovala.

Ať si lidé myslí, co chtějí, letělo jí hlavou. Většinou se domnívali, že využila jediné životní šance stát se matkou, což byl urážlivý předpoklad. Jiní zase spekulovali, zda nepodstoupila umělé oplodnění na klinice. Jedna její spolubydlící ji v jakémsi přívalu upřímnosti informovala, že si neumí Lillii ani představit, jak si to nahá rozdává s mužem.

„Nejsi typ ženy, která vyhledává románky na jednu noc,“ poznamenala soucitně, jako by si Lillie vymýšlela. „Ale když si představím to zacházení na klinice, je to hrozné pomýšlení.“

„V tom případě se s tím vůbec nenamáhej,“ ušklíbla se Lillie. Ta dívka musela nosit vlasy svázané do culíku, protože se jí po nesčetných sobotních nocích strávených po barech dělalo špatně od žaludku. „Bůh chraň.“

Sama však věděla, že její touha stát se matkou nijak nesouvisí se staropenenstvím, jak se domnívali všichni ostatní. Hlavní bylo, že čekala *jeho* dítě.

A že ho stvořili spolu v tu nejkouzelnější noc Lillininu života.

Jakmile jí došlo, že se jí ho nepodaří vypátrat, jako by byl nějaký přízrak, který si snad nakonec vymyslela, dítě se pro ni stalo ještě vzácnějším.

Bylo to jediné, co jí po něm zůstalo. Všechno, co kdy bude mít.

Tu pravdu v sobě chovala jako poklad.

Co záleží na tom, jestli si ostatní myslí, že vzniklo následkem opilecké noci, kdy si v cizině vyhodila z kopýtko? Nebo že se vzdala naděje, že najde toho pravého, a navštívila lékařskou ordinaci, aby podstoupila umělé oplodnění? Její mladší spolubydlící to zjevně považovaly za ostudné. Lillie však měla víc rozumu.

Mnohem víc.

Když byla sama, ráda si události té noci znovu přehrávala v hlavě. Jednu vzpomínku po druhé si pečlivě vrývala do paměti, aby na ně nikdy nezapomněla.

Jsou *moje*, pomyslela si a ochranně si položila ruku na zvětšené břicho.

„Moje a tvoje,“ pověděla nahlas dítěti v sobě, protože k němu musela být ohledně Španělska upřímná. Zde v bezpečí vlastního pokoje nemusela nasazovat

falešné úsměvy ani se nutit k smíchu kvůli svým rodičům nebo sestřenicí.

Věděla, že má štěstí, že si ohledně své budoucnosti může vybírat, a přesto se jí ani jedna z možností nelíbila. Snažila se držet vzpomínek, dokud to půjde, a poskytnout svému dítěti co možná největší pocit bezpečí. Podle doktora se zatím mělo skvěle k světu.

Pravdou bylo, že Lillie tu noc k baru ani nedošla, protože v okamžiku, kdy na něj upřela oči, ztratil alkohol jakoukoliv přitažlivost.

Působil na ni mnohem opojněji, dokonce i po jediném letmém pohledu.

Nesvěřila se s tím živé duši. Nikdo by jí nevěřil. Mysleli by si, že si vymýšlí, aby tím ospravedlnila, jak si zpackala život. Domnívali by se, že si v hlavě spřádá nepodložené historky, aby si zachránila hrdost. Uměla si představit, jak ji litují. Ale vlastně jí to ani nijak zvlášť nevadilo – v životě ji už určitě litovala spousta lidí.

Ale to, co se tehdy v noci odehrálo, jí připadalo posvátné.

Bylo to jednoduché a složité zároveň – zvedla hlavu a prostě stál před ní. Uplynul jen zlomek vteřiny, než si jí všiml, a ona zatím omráčeně přemítala, jak je *ohromující*...

Měl zvlněné, poměrně dlouhé tmavé vlasy a zelenomodré oči v barvě moře, která byla natolik neobyčejná, že ji nedokázala pojmenovat. Jeho andělský obličej s orlím nosem v ní evokoval starověkého gladiátora... Bůh jí pomoz.

Jenže pak na ni upřel pronikavý pohled a to, co následovalo, bylo nevyhnutelné.

Vlastně víc než to, bylo to *magické*.

Lillie tomu nedokázala zabránit o nic víc, než kdyby se snažila odfouknout měsíc. A tak či onak, ani trochu toho nelitovala.

O to víc, že skoro všichni, koho znala, celou epizodu zavrhovali jako opileckou, nepředstavitelně hanebnou a nevkusnou soulož s bůhvíkým. Bylo lepší nechat je při tom než se jim pokoušet vysvětlovat pravdu.

Kouzlo toho, co se mezi nimi odehrálo, bylo ohromující.

A působilo to tak stále.

Příliš silně.

Příliš mohutně.

Příliš intenzivně.

Bez jakýchkoliv pochyb tehdy pochopila, že jim ta chvíle oběma navždy změnila život. A bylo jí jasné, že to pochopil také.

Jako by se svět rozdělil na dvě části, *předtím* a *potom*.

Znovu si jejich setkání přehrávala v hlavě, jako by probíhalo právě teď.

„Kdo jste?“ zeptal se, když k ní přistoupil a zadíval se na ni tak pronikavě, až to s ní otrásl. Cítila to i nyní, stalo se to její součástí, stejně neoddelitelnou, jako byla její vlastní krev. Okamžitě věděla, že to tak má být. Díval se na ni jako na zjevení. Jako by našel něco, co neznal, ale neustále to hledal. A když se před ní postavil, jeho blízkost ji zcela ochromila.

Konečně tam byl, a ačkoliv ho viděla poprvé v životě, měla pocit, že na něj čeká *odjakživa*.

„Kdo jste vy?“ odpověděla otázkou.

Ale ani jeden tomu druhému neodpověděl.

Stáli tam jako sochy, ačkoliv všude kolem nich se pohybovali lidé. Ohromeně na sebe hleděli a dýchali tentýž vzduch, který voněl květinami a solí.

Konečně spolu, prolétlo Lillii hlavou, ačkoliv to nedávalo žádný smysl.

Už tehdy jí bylo jasné, že sama nikdy nedokáže vysvětlit, co to mezi nimi vykvetlo. Jak jí život přivedl

k tomuto okamžiku, kdy konečně upřeli oči jeden na druhého? Jako by to bylo dávno předurčené. Jako by se narodili jen proto, aby se vzájemně našli a skončili v pevném objetí.

Kdyby ji právě teď odvál vítr a navždy by se ztratila vysoko na španělském nebi, zdaleka by ji to tolik nepřekvapilo.

A svým způsobem se přesně to stalo.

Nepromluvili jediné slovo. Nesmáli se, ani spolu nezačali flirtovat, tančit a účastnit se obvyklých rituálů, které jsou popisovány v knihách nebo líčeny ve filmech. To by dávalo smysl.

Jenže na tomto muži nedávalo smysl vůbec nic.

Jako by do nich u toho bazénu v rekreačním letovisku udeřil blesk a způsobil, že se na sebe užasle dívali a marně se to snažili pochopit.

Lillie by tam mohla prostát celý život. Možná to i udělala, ale ani si toho nevšimla, protože to jediné, co před sebou viděla, byl on.

Konečně k ní napřáhl ruku, jako by stále nemohl uvěřit, co se tu děje, a jemně ji pohladil po tváři.

A potom ze sebe oba vypravili stejný zvuk, ostrý nádech, a projel jimi stejný elektrický výboj.

„Možná,“ promluvil tiše hlubokým hlasem, „bychom si měli najít nějaké soukromí, *benzinho*. Souhlasíš?“

„Ano,“ vydechla.

A tehdy v noci to slovo ještě několikrát zopakovala. *Ano*.

Ano, ano, ano.

I nyní, když ležela ve své posteli, cítila, jak ji zaplavuje mohutný cit, ale nebyl to zármutek ani radost. Dokonce to nebyla ani lítost. Bylo to všechno dohromady a zároveň nic z toho, protože teď už věděla, jak se jmenuje.

Znala jeho jméno.

Nazítří v práci vytvořila nejnovější prezentaci, aby si ji Patricia mohla při polední schůzce převzít a předložit ji ostatním s obvyklou urputností, kvůli níž jí muži z jejího týmu přezdívali *dračice*.

A zatímco byla Patricia středem pozornosti v zasedací síni správní rady, Lillie se nořila do vzpomínek na Tiaga Villelu.

Stačilo, aby včera večer viděla jeho fotografii, a znovu si připadala jako opilá. Nemohla za to však sangria. Ten muž byl nesmírně, až nesmyslně bohatý. Zprvu o tom neuvažovala, považovala ho za obsluhu bazénů, a jak čas plynul, ve své domněnce se utvrzovala. Naprosto podcenila, jak bohatý a vlivný ve skutečnosti je.

Ale jeho společenské postavení ji nezajímalo. Šlo jí jen o to, kde právě teď je.

Zasloužil si vědět, že s ním Lillie čeká dítě.

Nijak to nesouviselo s tím, že ho chtěla – zoufale – zase vidět.

Aspoň se o tom snažila přesvědčit, když seděla u stolu a předstírala, že myslí jen na své nenarozené dítě.

Musela trochu zapátrat a zatelefonovat na pečlivě vybraná místa, a přitom opět předstírat, že je někým, kým není – konkrétně sekretářkou vysoce postavené šéfky v její organizaci. Silně pochybovala, že by muže, jako byl Tiago Villela, našla, kdyby si to nepřál.

Díky tomu všemu se do půldruhé hodiny dozvěděla, že Tiago Villela je v současné době ve svém londýnském ústředí a zůstane tam až do konce týdne.

Jakmile to zjistila, nebylo nic těžkého zavolat do Londýna a domluvit si s ním pod smyšleným jménem informativní schůzku na zítřejší odpoledne. Tiago Villela byl obecně známý tím, že chodí na jednání, která by normálně mohli vyřídit jeho podřízení. Rád si osobně vyslechl nové nápady na různých

úrovňích – ale jen ve středu odpoledne, když byl v kanceláři a nemusel někde jinde hasit prudké požáry. Byl překvapivě *dostupný*.

Jakmile si domluvila termín, vyhledala si levnou letenku na jih, protože lůžkovým vozem by to trvalo moc dlouho.

„Cože?“ zeptala se jí Patricia užasle, když se vrátila ze schůze a Lillie ji o tom informovala. „Ráno odjíždíš? Zbláznila ses?“

„Ani ne,“ odověděla Lillie. „I když jsem těhotná.“

Připadalo jí zábavné, jak Patricia přejela pohledem po jejím těle až k břichu a potom zpátky nahoru.

„Myslela jsem si, že jsi jen ztloustla,“ podotkla s obvyklou upřímností, která Lillii připadala osvěžující. Po pasivní agresivitě jejích spolubydlících to byla velmi příjemná změna.

„To ano,“ souhlasila Lillie a se smíchem se poklepala na zaoblené břicho. „Ale ne po spoustě sladkostí.“ Teď však nebyl čas na žertování. Ráno musela chytit letadlo.

Je to správná věc, opakovala si neustále. Nic víc v tom není.

„Konečně jsem našla otce, abys věděla. A teď mám příležitost dát mu to vědět. Takže pokud bude chtít, může se do života svého dítěte zapojit.“

Patricia se na ni chvíli dívala a tvářila se téměř moudře – a mnohem laskavěji než obvykle. Lillii se sevřelo hrdlo dojetím.

„Hlavně doufám, že je to někdo, koho ve svém životě strpíš,“ pronesla skoro vlídně. „Už kvůli tomu maličkému. Osobně jsem nikdy nepoznala muže, který by byl hoden takové oběti. Určitě se nemusíš trápit s chlapem... zvlášť v dnešní době.“

„Je to správná věc,“ namítla Lillie.

A čestná.

Patricia se na ni chvíli dívala. Ten okamžik se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Neukojitelná touha***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.